

Arrest

nr. 143 511 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 12 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 12 april 2012 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.08.2009 werd ingediend door (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legde in het kader van zijn regularisatieaanvraag een Burundese identiteitskaart (afgeleverd te Bujumbura op 19.10.1992 met nr. 0201179.346) voor. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat betrokkene op 04.08.2009 gehoord werd door de Burundese Ambassade te Brussel in het kader van een identificatieprocedure. Uit het verslag van dit gehoor, opgesteld op 07.08.2009 door de Eerste Secretaris, SL blijkt dat betrokkene niet de Burundese nationaliteit heeft. Bovendien heeft betrokkene toegegeven dat de voorgelegde Burundese identiteitskaart vals is, dat hij de nationaliteit van zijn moeder en vader niet kent. Deze kaart kan dus onder geen enkel beding worden aanvaard als een identiteitsbewijs.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 2 mei 2012

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie.- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12.04.2012, wordt aan (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 01/06/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig Middel: Schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Op 12.04.2012 kreeg verzoeker een negatieve beslissing met betrekking zijn regularisatieaanvraag. Zijn aanvraag werd onontvankelijk verklaard. De reden van de beslissing: (...). Verzoeker kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent. De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel

om volgende redenen. Op 27.08.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat hij geen paspoort of nationale identiteitskaart bij zijn aanvraag voegde of motiveerde waarom hij in aanmerking dient te komen voor de vrijstelling. Dit ten onrechte. Sinds 1 juni 2007 vermeldt de wet expliciet dat men over een identiteitsdocument moet beschikken om de aanvraag te kunnen doen. In principe moet een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart voorgelegd worden. De geldigheid van deze documenten mag reeds verlopen zijn. Vreemdelingen die geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen, moeten aantonen dat ze in de onmogelijkheid verkeren om aan deze documenten te geraken. Het wordt niet betwist door dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag een kopie voorlegde van zijn Burundese identiteitskaart (afgeleverd te Bujumbura op 19.10.1992 met nr. 0201/79.346). Dienst vreemdelingenzaken stelt echter in de bestreden beslissing dat uit het verslag van het verhoor van de Burundese ambassade te Brussel zou blijken dat verzoeker niet de Burundese nationaliteit zou hebben en dat verzoeker toegegeven zou hebben dat de voorgelegde Burundese identiteitskaart vals is en dat hij de nationaliteit van zijn moeder en vader niet kent zodat dit document onder geen enkel beding kan aanvaard worden als identiteitsbewijs. Verzoeker betwist dit en meent wel degelijk over de Burundese nationaliteit te beschikken en meent dat het identiteitsdocument wel degelijk echt is. Dienst vreemdelingenzaken laat ook na dit verslag aan verzoeker over te maken zodat verzoeker meent dat hij hierop niet heeft kunnen reageren en zijn rechten van verdediging geschonden zijn. Verzoeker werd verhoord door de Burundese ambassade in het kader van een gedwongen repatriëring. Hij is thans echter formeel dat de Burundese identiteitskaart wel degelijk een echte is en dat hij wel degelijk de identiteit heeft van Burundi. Verzoeker had schrik om gerepatriëerd te worden. Tot op heden staat ook niet vast dat het effectief om een vals identiteitsdocument zou gaan. Dat bezwaarlijk de regularisatieaanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet dan ook als onontvankelijk kan beschouwd worden. De motivering om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren is dan ook absoluut niet afdoende. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoeker voert voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan. Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft. Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

2.2. Verzoeker betwist dat zijn identiteitskaart vals zou zijn en dat hij zou hebben toegegeven dat dit vals was. Hij verwijt de verwerende partij niet bewezen te hebben dat het zou gaan om een vals identiteitsdocument. Hij verwijt geen kennis te hebben gehad van het verhoorverslag en dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 23 juni 2009 gestart werd met de identificatie van verzoeker en er een brief werd gericht aan de ambassade van Burundi met de vraag om voor verzoeker een

doorlaatbewijs af te leveren. Op 4 augustus 2009 werd verzoeker geïnterviewd door de eerste secretaris van de ambassade van Burundi. Verzoeker werd niet geïdentificeerd als Burundees. Volgens de eerste secretaris van de ambassade van Burundi zou verzoeker afkomstig zijn van Oeganda. Hij zou hebben toegegeven tijdens het interview dat de Burundese identiteitskaart vals is.

Uit het administratieve dossier blijkt dat op 7 augustus 2009 een schrijven werd opgesteld door de heer SL, eerste secretaris van de ambassade van Burundi waaruit blijkt dat hij niet beschouwd wordt als een Burundees. Verzoeker heeft de mogelijkheid het administratief dossier te raadplegen zodat hij tevens kennis kan nemen van het desbetreffende document.

Aangezien verzoeker op 27 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, diende hij te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals bepaald in dat artikel. Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging verblijf toekent, zal de machtiging verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Uit verzoekers aanvraag blijkt dat hij enkel een identiteitskaart heeft bijgevoegd bij zijn aanvraag om machtiging verblijf. Het is niet kennelijk onredelijk dat, gelet op het schrijven van de secretaris van de Burundese ambassade in België, deze identiteitskaart niet beschouwd wordt als een identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij één of meer van de bijgebrachte stukken heeft veronachtzaamd, noch dat zij op grond van de voorliggende stukken op kennelijk onredelijke wijze het oordeel is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de door hem opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC